

Mester Györgyi

A pillangófa

A kis vadcserezsnye igazán véletlenül, afféle „talált gyerekként” került az erdőbe. Élete kezdetén, egy öreg gyümölcsfa alatt lelt rá a nagy étvágyú seregély. A fűben szanaszéjjel heverő, utolsó, elfonnyadt szemek közül csipentette fel a csőrébe, s röpült vele a magas égbe, majd leszállt az erdőnek egy bokros részén, hogy avatatlan szemek elől rejtve, nyugodtan csemegézhessen belőle. Csipegette, vagdosta a csőrével, majd amikor már nem talált rajta ennivalót, otthagya és továbbállt.

A következő napokban a júniusi eső alaposan megáztatta a talajt, s az immár lecsupaszított magocska beágyazódott az erdő földjébe. Telt-múlt az idő, s a borsónyi kis mag megrepedt, apró hajszálgyökerei maguknak utat keresve fúródtak a porhanyós talajba. A gyökerek lefelé törekedtek, mintha látogatást akarnának tenni az anyaföld mélyében, a vékonyka zöld szár pedig fölfelé, a világosság felé húzódkodott. Eleinte vaskosabbak voltak nála még a gaz, s az erdei gyomok szárai is, azután lassan megerősödött. Törzse előbb hajlékony botocskához, majd seprűnyélhez vált hasonlatossá, később gyermekkar vastagságúra hízott. Sudár, egyenes tartása lett, de semmi több.

Csenevész törzsével, össze-vissza nyújtózkodó barna ágacskáival senki nem vette komolyan. Igazán fel sem tűnt az ember magasságú gazban, s amikor még ki is levelesedett, teljesen beleolvadt a környezetébe. Szégyenkezett miatta eleget. Színtelen kis jöttmentnek érezte magát, akit éppen csak megtúrnek a nagyok, és attól félt, talán nem is nő tovább. Főként attól tartott, hogy soha, semmivel nem fog kitűnni az erdő aljnövényzetéből, a cserjék áthatolhatatlannak tűnő, zöld paravánt alkotó sűrűjéből. Szomorú kis életébe csupán a szomjoltó, langy tavaszi esők, a nyári szél tikkadtságot hozó forrósága, s az őszi dér hoztak némi változatosságot, na, meg az első hó bársonyosan puha érintése, mely habkönnyű fehér palástként borult gyöngye vállaira. Még a rovarok is elkerülték. Az éltető napfény csak akkor jutott el hozzá, amikor ősszel lehullott az őt körülvevő, hatalmas felkiáltójelként fölébe magasodó gyertyánok és bükkök lombja, vagy ha a viharos szél megtáncoltatta, kedvére hajlítgatta a szálcsa faóriások koronáját.

Csendben, esemény nélkül teltek a napjai, szelek szárnyán gyorsan röpült az idő. Nem sok minden változott a környezetében. Az idő múlását csupán azon érezte, hogy egyszer kibújtak a zöld levelei, azután meg mind lehullottak. Nagy ritkán kidőlt egy-egy öreg fa, vagy új madárcsalád fészkelte a vastagabb ágakra, s ez így ment évről évre.

Egy tavaszon azonban, amikor a természet is még csak ébredőben volt, váratlanul új érzések kerítették hatalmukba. Az első napsugarak, mint ilyenkor mindig, jólesően melengették ágait, rajtuk azonban, a szokásos, hosszúkás levélrügyek mellett, kis göböcskék kezdtek kinőni. Először azt hitte, valamiféle kór támadta meg, de fájdalmat nem érzett, a levelei ugyanúgy zöldültek, mint korábban, s a gyökerei sem lazultak meg, sőt, talán még jobban kapaszkodtak, szilárdan kötötték őt a földhöz.

A kis képződmények egyszer csak hasadozni kezdtek. Sajnálta, mert már elfogadta a létüket, hozzászokott a látványhoz, amitől egy kicsit végre ő is más lett. Most azonban úgy tűnt, kifakulnak, elhálnak majd lehullanak, hogy részévé váljanak az erdő humuszos talajának. Már előre félt attól, hogy megint ugyanolyan jellegtelen lesz, mint azelőtt volt. Nehezen, de próbálta elfogadni az elfogadhatatlant.

A nagy, tüzes golyóbis napról napra melegebben süttött, beköszöntött az igazi tavasz. Egy reggel arra ébredt, hogy valami megváltozott körülötte. Mintha megint leesett volna a hó. De az nem lehet, ilyen meleg hajnalokon már nem szokott hó esni, legfeljebb eső! Akkor pedig valamiféle hófehér lepkeraj pihenhetett meg az ágaimon - gondolta -, bár a szárnyukat egyáltalában nem rezegtették, és amikor kicsit próbaképpen megrázkódott, egyetlen egy se rebbent fel közülük. A fehér pillangóhadat jobban szemügyre véve észrevette, van közöttük, amelyik még csak félig bújt ki a gubójából. Az meg hogy lehet? Ilyet se látott még, amióta világ a világ! Hirtelen ráismert az előző nap még csak hasadozó, zöld kis gömböcskére, vagyis hogy abból is félig kibújt egy pillangó. De hiszen akkor ő egy pillangófa!

Miközben ezen morfondírozott, zümmögő hang hallatszott, és egy sárgacsikos, pihén pihés kis rovar telepedett a fehér pillére.

- *Nem mész onnan - rivallt rá -, hagyd békén az én pillangóimat!*
- *Micsodáidat?! - ámult el a méhecske. Aztán hirtelen rájött. - Te buta kis vadcseresznyeфа. Nincs neked pillangód egy se, de csodaszépen kivirágoztál. Biztosan ezek az első virágaid, azért nem ismerted fel őket. Légy büszke magadra, te vagy itt a legszebb!*

A kis vadcseresznyeфát kimondhatatlanul jó érzés töltötte el. Megdicsérték, szépnak tartják, talán mégsem olyan haszontalan jószág ő. A nap folyamán egyre több méhecske dongta körül, és ő boldogan tárta ki előttük virágai kelyhét, s csak adakozott, adakozott. A körülötte lévő hatalmas, öreg fák is mintha meghajtották volna felé a koronájukat, elismerésük jeléül, s a játékos kedvű szél is azt susogta a fülébe: nagyra nőj kicsi fácska, te vagy itt a legszebb!

Mire az üde tavaszt felváltotta a meleg nyár, a kis fa hófehér virágai helyén piros, később feketébe hajló apró cseresznyeszemek jelentek meg. Többé magányos sem volt. Látogatták a madarak, s az erdő apró rágcsálói is bele-belekóstoltak a földre hullott keserédes csemegébe. Színes bogyoival a zöld paraván élő díszje lett a kis fa. Beköszöntött az ősz, és tarkabarka, sárgáspirosan zöldesbarna leveleivel ő megint csak felhívta magára a figyelmet. A tél múltával aztán alig győzte kívánni, hogy újra csókot leheljen ágaira az első tavaszi nap, virágot bonthasson, s a bolondos szél erdőszerte hírül adja:

- *Kivirágzott a kis vadcseresznyeфа, és már megint ő a legszebb...*

